

Δορυλαίου Δαμασκηνός: “Νικηφόρος ο άνθρωπος του Θεού”

/ [Γνώμες](#)

Του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνού

Ἄνδρες ὀνομαστοί ἐν δυνάμει, βουλεύσονται ἐν συνέσει αὐτῶν...

Ἠγούμενοι λαοῦ... Πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν καί ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα...οὗτοι ἄνδρες ἐλέους ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν... καί ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαληφθήσεται. Τό σῶμα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη καί τό ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάν [Σειράχ μδ´3-15].

Τό ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάν.

Δέν εἶναι ἐκτίμησι!

Εἶναι βεβαιότητα!

Ταυτόσημη μέ τό «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν » (Σοφ. Σολομ. 5,15)

Καθημερινά ἐντοπίσιμη στίς μορφές τῶν καθ´ ἐκάστην γενεάν εὐαρεστούτων τῷ

Κυρίω.

Ίδίως, στίς μέρες αὐτές τίς χαλεπές, πού ἡ ἁμαρτία πλεονάζει καί ἡ Χάρη ὑπερπερισσεύει...

Στίς μέρες αὐτές τίς ὑλόφρονες καί ἀντιπνευματικές, μέσα ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀπιστίας καί τήν πυρκαϊά τῆς αποστασίας, ὅλο καί κάποια μορφή ἀγιασμένη ἀναδύεται, ἄλλοτε μέ τήν πανορθόδοξη ἀναγνώριση τῆς ἀγιότητός της καί ἄλλοτε μέ τήν ἀναχώρησή της ἀπό τόν κόσμο τοῦτο τῆς φθορᾶς...

Καί εἶναι ὄντως θαυμαστό!

Ὁ κατά σάρκα θάνατος ἐνός σκεύους ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου, ἀγνώστου στούς πολλούς, μέ προσφορά καί δράση ἰσαποστόλου, μέ πλῆθος πνευματικῶν χαρισμάτων κεκοσμημένου, μέ τήν θύραθεν καί κατὰ Χριστόν σοφίαν περιβεβλημένου, μέ παιδαγωγική καί κατηχητική δεινότητα πεποικισμένου, μέ γνήσιο Ἐκκλησιαστικό ἦθος καί φρόνημα πεποικιλμένου, γίνεται πρόγευση καί προτύπωση τῆς ἐν Οὐρανῷ δόξης του καί δικαίας παρὰ Κυρίου μισθαποδοσίας του!

Ἦταν Τρίτη, 27 Ἰουλίου 2021, ὅταν ὁ πολυσέβαστος Μητροπολίτης Κινσάσας Νικηφόρος, ἐπέστρεψε στήν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα Του, τόν ὁποῖο ἀγάπησε ἐξ ὅλης ψυχῆς καί διανοίας του καί ἀναλώθηκε γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν καί γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Φιλόθεος καί φιλάγιος, φιλόπονος καί φιλακόλουθος, φιλάδελφος καί φιλεῦσπλαχνος, «ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» φρονοῦσε τὰ ὑψηλά, εἶλκετο ἀπὸ τὰ ὑψηλά... καί ἡ δόξα αὐτοῦ ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους...

Τεράστια ἤδη βιβλιογραφία συγκροτεῖται μέ θέμα τὸ πρόσωπο τοῦ ταπεινοῦ διακόνου τοῦ Θεοῦ, Μητροπολίτου Κινσάσας Νικηφόρου τοῦ Μικραγιαννανίτου, ὁ ὁποῖος στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκη, γεννήθηκε, στήν Ἱερὰ Μονὴ τῆς μετανοίας μας, τῆς Ἀγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων, τὸ μοναχικὸ σχῆμα δέχθηκε, στὸ Ἀγιώνυμο Ὅρος ἀσκήτεψε καί δίδαξε, στήν Ἀλβανία καί τὸ Κογκό ψυχὲς ὑπὲρ Χριστοῦ ἐζώγρησε...

Ὑπῆρξε ὡς ἀληθῶς «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», τοῦ ὁποῖου ἅπας λόγος ἠττᾶται ἐκφράσαι σπεύδων τὰ χαρίσματα, τὴν δράση, τίς ἀρετὲς καί τὴν προσωπικότητά του!

Γιὰ τὸν ὁποῖο, ἔσχατος ἐγώ, τὶ εἶπω καί τὶ λαλήσω;

Τόσες ἡμέρες πέρασαν ἀπὸ τὴν κοίμησή σου, κι ἀκόμα προσπαθῶ λέξεις κατάλληλες νὰ βρῶ, τὴ μορφή σου νὰ ὑμνήσω καί μ' ἄνθη λόγου, ὡς πρέπει της, νὰ

τὴν καταστολίσω.

Ὁμίλησαν, βέβαια, καὶ ἔγραψαν πολλὰ καὶ καλά, πολλοί, βελτίονες καὶ ἀξιώτεροι ἐμοῦ.

Τὸ ὄνομά σου, Γέροντά μου, δεδόξασται ἐν ἀρετῇ καὶ ἀγιότητι...

Ἡ μνήμη σου ζωντανή, τόσο πού δὲν μπορῶ ἀκόμα τὸ ὄνομά σου στὰ Δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων νὰ μεταφέρω, οὔτε τὴ φωτογραφία σου μετὰ τῶν τεθνεώτων νὰ ἐντάξω...

Καθημερινὰ ἐνωτίζομαι τὴ γλυκιὰ φωνή σου καὶ θέλγομαι ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ πνευματικὸ τῆς μορφῆς σου!

Ἦσουν, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι τὸ στήριγμα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς, ὁ εὐγενέστερος καὶ ἀρωματικώτερος τῆς ἐρήμου τῆς ἀνθός, τὸ καμάρι, ἡ εὐπρέπεια καὶ τὸ καύχημά της!

Ἀπὸ τὰ πρῶτα σου βήματα, τὸ 1970, Πατέρα μου, συνοδοιπόρος πνευματικὸς τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κρήτης, πού ἔδρευε στὸ Μοναστήρι μας, τὸν Γέροντα Δανιήλ τὸν Σάμιο, καὶ μέχρι τὴν τελευτὴ σου, ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸ Μοναστήρι μας διαρκῆς.

Διακόνησες μὲ υἱικὴ ἀφοσίωση καὶ αὐταπάρνηση τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, κυρὸ Νικηφόρο Συντζανάκη.

Καὶ μερίμνησες ὥστε νὰ ἔχεις πρέσβεις στὸν Οὐρανὸ νὰ σέ ὑποδεχθοῦν, τοὺς Ὁσίους τῆς Μονῆς μας, Γεράσιμο καὶ Ἀκάκιο, τοὺς Νέους Ἀσκητές, οἱ ὁποῖοι σὲ σέβονται ὡς ἀποστολὴν τὴν ἐν ἀνθρώποις τιμὴ καὶ ὕμνησίν σου.

Καὶ ὅταν ἔφυγες ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, καὶ σὰν περιστέρι κούρνιασες στὰ ἀπόκρημνα βράχια τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννας κοντὰ στὸν Γέροντα Γεράσιμο τὸν Ὑμνογράφου, ποτὲ δὲν μᾶς ξέχασες, ποτὲ δὲν λησμόνησες τὴν ἀρχὴ καὶ ἀφετηρίαν τῆς πνευματικῆς σου ἐν τῷ κόσμῳ πορείας.

Πάντοτε εὐγνώμων γιὰ ὅσα σοῦ πρόσφερε, ἡ ἐπικοινωνία σου μὲ τὴ Μονή μας συχνή, τὸ ἐνδιαφέρον σου γι' αὐτὴν συνεχές!

Γιὰ μένα δέ, τὸν ἐλάχιστο, Γέροντά μου, θὰ εἶσαι ὁ πάντοτε ἐρχόμενος...

Ὅπως τότε, ὅταν δεχόμουν, ὁ ἀνάξιος, τὴν σὲ Ἐπίσκοπον χειροτονία ἀπὸ τὴν χαριτοδότιδα δεξιὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου, καὶ ἦρθες στὴ Βασιλεύουσα τῶν Πόλεων, μὲ τὰ φτερὰ τῆς πατρικῆς σου πρὸς μὲ ἀγάπης.

Προσπάθησα, κατὰ τὰ ἀνθρώπινα, νὰ καθυστερήσω τὴν ἐπιστροφή σου στὴν

Οὐράνια Πατρίδα μας....

Παρακάλεσα, ικέτευσα, τὸν Φιλανθρωπότατο Διοικητὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἐντιμώτατο κ. Ἀθανάσιο Μαρτίνο, νὰ συνεισφέρει, ὅπως καὶ ὅσο ὁ ἴδιος ὁ Μέγας τοῦ Γένους μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ξέρει, ἀλλὰ....

Ἀλλιῶς τὰ θέλησε ὁ Θεός!

Νὰ εἶναι δοξασμένο τὸ Ὄνομά Του καὶ τὸ μνημόσυνό σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν!

Ἡ ἀετοφωλιὰ τῆς Ἁγίας Ἄννας ἕως τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ ξενοδοχεῖ «τὸν γλυκύν, τὸν πράον, τὸν μελίχιον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ», τὸν «πιστό διάκονο τοῦ λαοῦ» καὶ πρὸς τὸν Ζωοδότῃ Κύριο πρεσβευτὴ πάντων ἡμῶν βοώντων:

Μονὴ ἀγάλλεται τῶν Τζαγκαρόλων,
ὡς προστάτην νῦν κεκτημένη,
Νικηφόρον τὸν ἐκ ταύτης ὀρμώμενον,
ὅς Ἀποστόλου τὴν τάξιν ἀνέλαβεν
καὶ τὸν Χριστὸν εἰς ἔθνη ἐκήρυξεν!
Τούτου, Κύριε, τὰς ἱκεσίας πρόσδεξαι,
ῥυόμενος ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως!